

хното мнѣние, са е захванало само послѣ прише-
ствието на спасителтъ. Като признавале двѣ на-
чала, отъ които е произлѣзалъ свѣтътъ, богомилите
сж разказвале сжвршено по своите понятия и
историята за сжтворението на свѣтътъ и на човѣ-
кътъ. Тие сж утврждаде, че могъществениятъ
духъ, когото спасителтъ нарѣкалъ сатана, е билъ
и самъ синъ на бога отца и наричалъ са е Сата-
наилъ... Като билъ хвжрленъ отъ небето за сво-
ите горделиви покушения, той сжхранилъ силата
на творчеството, но „не можѣлъ да са оджржи въ
водите,“ (Eutym. Zigad.), и послѣ това вече, ко-
гато богъ „въ началѣ создалъ небо и землю,“ той
съ своите ангели са рѣшилъ да направи второ не-
бе и друга земя, а послѣ тѣхъ сичките други тва-
ри, които населяватъ земята. Той направилъ най-
послѣ човѣческо тѣло, като размѣсилъ земя съ во-
да, но не можѣлъ да вджхне въ него душа: той
духналъ веднашъ въ Адама, но неговиятъ духъ
преминалъ презъ тѣлото, излѣтълъ презъ голѣми-
ятъ пжръстъ на дѣсниятъ му кракъ и преминалъ въ
змията, която отъ това станала мждра между жи-
вотните, защото въ нея преминалъ духтъ на Са-
танаила. Тогава Сатанаилъ, като видѣлъ, че са е
мжчилъ напразно, помолилъ бога да вджхне душа
въ човѣкътъ, и обѣщаль са, че живиятъ човѣкъ ще
да принадлѣжи еднакво и на двамата... Но слѣдъ
време Сатанаилъ са стараль постоянно да завладѣе
колкото са може по-голѣмо количество люде; той
далъ законътъ на Моисея, говорилъ чрезъ пророците,
и човѣците биле безпредѣлно въ властѣта му въ
сичкиятъ Вѣтхи Завѣтъ. Човѣческиятъ родъ билъ
спасенъ отъ властѣта на дяволтъ само отъ Исуса